

PESTĪŠANA JŪDIEM UN PAGĀNIEM

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Romiešiem 9.

ATMIŅAS PANTS:

„Tātad, kuru Viņš grib, to Viņš žēlo un, kuram grib, tam apcietina sirdi.”
(Rom.9:18)

„Kā ir rakstīts: Jēkabu Es milēju un Ēsavu Es ienīdu. (..) Uz Mozu Viņš saka: Es žēloju, ko Es žēloju, un būšu līdzcietīgs, pret kuru gribu.” (Rom.9:13,15)

Par ko Pāvils runā? Kā ir ar cilvēka brīvo gribu, brīvību izvēlēties? Bez šiem aspektiem tas, kam ticam, būtu visnotaļ bezjēdzīgi. Vai mums nepieder brīvība pieņemt vai atstumt Dievu, vai arī šie panti māca, ka daži cilvēki tiek izvēlēti, izredzēti pestīšanai, turpretī citi – pazušanai, un tas viss neatkarīgi no viņu personīgās izvēles?

Kā parasti, atbilde atrodama, aptverot Pāvila teikto kopumā. Pāvils izveidojis argumentu secību, ar kuru palīdzību viņš mēģina parādīt Dieva tiesības izvēlēties tos, kurus Viņš izmantos kā „izredzētos”. Galu galā, lielākā atbildība par pasaules evaņģelizāciju gulstas uz Dieva pleciem. Tad kādēļ Viņš par saviem pārstāvjiem nevarētu izvēlēties tos, kurus vēlas? Kamēr Dievs nevienam neliedz glābšanas iespēju, šāda rīcība nav pretrunā ar brīvo gribu. Tā nav pretrunā ar vareno patiesību, ka Dievs nomira par visiem cilvēkiem, un Viņa vēlme bija, lai katrs taptu glābts.

Ja atcerēsities, ka Romiešiem 9.nodaļā nav runas par cilvēku personīgo glābšanu, bet gan par viņiem uzticēto misiju, šo nodaļu nebūs grūti izprast.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 4.septembrī.

PĀVILA NASTA

„Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.” (2.Moz.19:6)

Dievam bija nepieciešami misionāri, kas nestu evaņģēlija vēsti pagānismā, tumsā un elkdievībā slīgstošajā pasaulē. Viņš izvēlējās Israēla tautu un tiem Sevi atklāja. Viņš vēlējās, lai tā kļūtu par paraugtautu un arī pagānus vestu pie patiesā Dieva. Dieva mērķis bija ar Sava rakstura atklāsmi, ar Israēla tautu tuvināt pasauli Sev. Bija paredzēts, ka ar upuru sistēmas mācību Kristus tiktu pacelts visu tautu priekšā, un visi, kas uz Viņu raudzītos, dzīvotu. Israēla tautai pieaugot, augtu arī svētības, un tiem būtu jāpaplašina savas robežas, līdz tā aptvertu visu pasauli.

Izlasiet Rom.9:1-12. Ko Pāvils raksta par Dieva uzticību, par spīti cilvēku neveiksmēm? _____

Pāvils vērpj argumentu virkni, parādot, ka Israēla tautai dotais apsolījums nav cietis pilnīgu neveiksmi. Joprojām ir atlikums, kuru Dievs izmanto Sava darba veikšanai. Lai nostiprinātu atlikuma ideju, Pāvils atgriežas israēliešu vēsturē. Viņš parāda, ka Dievs vienmēr bijis izvēlīgs: (1) Dievs Savai derībai neizvēlējās visus Ābrahāma pēctečus, vienīgi tos, kas dzimuši no Īzāka. (2) Viņš neizvēlējās visus Īzāka pēcnācējus – vienīgi Jēkaba līniju.

Svarīgi arī saskatīt un izprast, ka mantojums vai pagātne negarantē glābšanu. Jūs varat dzīvot pareizā ģimenē, ar pareizām asinīm, pat piederēt pareizai draudzei, bet joprojām būt pazuduši, ārpus apsolījuma. Apsolījums piederēs tiem, kas to pieņem mīlestības vadītā ticībā.

Pārdomājiet Rom.9:6 atrodamo frāzi: „Ne visi, kas cēlušies no Israēla, ir patiesi israēlieši.” Ko mēs kā adventisti no šīs rakstvietas varētu aizgūt savā dzīvē? _____

IZRAUDZĪTIE

„Tā saņēma šādu apsolījumu: vecākais būs jaunākā kalps, – kā ir rakstīts: Jēkabu Es mīlēju un Ēsavu Es ienīdu.” (Rom.9:12,13)

Kā šis nedēļas lasījuma ievadā minēts, Vēstules romiešiem 9.nodaļu pareizi var saprast tikai tad, ja zinām, ka Pāvils neraksta par individuālu glābšanu. Viņš runā par konkrētām lomām, kuras Dievs aicina atsevišķus cilvēkus uzņemt. Dievs vēlējas, lai Jēkabs kļūtu par ciltstēvu tautai kā Viņa īpašiem evaņģelizācijas aģentiem pasaulē. Šajā rakstvietā nav norāžu, ka Ēsavs nevarētu tikt glābts. Dievs, protams, vēlējas, lai viņš tiktu glābts, tāpat kā Viņš vēlas panākt visu cilvēku glābšanu.

Izlasiet Rom.9:14,15. Kā šos vārdus var izprast līdz šim lasītā ietvaros? _____

Arī šeit Pāvils nerunā par individuālu glābšanu, jo Dievs visiem piedāvā žēlastību, jo Viņš „grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1.Tim.2:4). „Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem” (Titam 2:11). Tomēr Dievs konkrētām lomām var izvēlēties konkrētas tautas, un, lai gan viņi no šī pienākuma var atteikties, Dieva izvēli nevar ietekmēt. Lai kā Ēsavs būtu vēlējis, viņš nevarēja kļūt par Mesijas vai izredzētās tautas ciltstēvu.

Tas, ka Ēsavs nesaņēma glābšanu, nebija saistīts ar kādu Dieva izdarītu izvēli vai dievišķu pavēli. Kristū Viņa žēlastības dāvanas ir pieejamas visiem. Visi esam izvēlēti glābšanai, nevis pazudināšanai (Ef.1:4,5; 2.Pēt.1:10). No mūžīgās dzīvības Kristū apsolījuma mūs attur nevis Dieva, bet gan mūsu personīgā izvēle. Jēzus nomira par katru cilvēku. Tomēr Dievs Savā Vārdā ir atklājis priekšnosacījumus, pēc kuriem cilvēks tiks izvēlēts mūžīgai dzīvībai: šis priekšnosacījums ir ticība Kristum, kas attaisnoto grēcinieku vedina uz paklausības ceļu.

Pirms pasaules radīšanas katrs no mums tika Kristū izvēlēts, lai saņemtu glābšanu. Tas ir Jūsu aicinājums, izvēle, kuru Dievs Kristū Jums piedāvā. Tā ir priekšrocība un cerība! Kādēļ, ņemot vērā visus apstākļus, viss cits salīdzinājumā ar šo vareno apsolījumu nobāl? Kāpēc būtu traģēdija ļaut grēkam, sev un miesīgumam atņemt Jēzus apsolīto? _____

NOSLĒPUMI

„Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs.
‘Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.’ (Jes.55:8,9)

Izlasiet Rom.9:17-24. Ņemot vērā līdz šim lasīto, kā jāuztver Pāvila rakstītais?

Dieva rīcība Ēģiptē bija daļa no Viņa darba cilvēku cilts glābšanas labā. Ēģiptes sodības un Viņa ļaunu izvešana bija atklāsme gan ēģiptiešiem, gan citām tautām, ka Israēla Dievs ir patiesais Dievs. Tas bija domāts kā aicinājums visiem cilvēkiem atteikties no saviem dieviem un pielūgt Viņu.

Acīmredzot, faraons jau bija izdarījis izvēli, nostājoties pret Dievu, tādēļ Viņš, nocietinot faraona sirdi, nelaupīja glābšanas iespēju. Šī nocietināšana bija saistīta ar faraona atsacīšanos atbrīvot Israēla tautu, nevis ar Dieva aicinājumu pieņemt personīgo glābšanu. Kristus nomira par faraonu tikpat lielā mērā kā par Mozu, Āronu un pārējiem israēliešiem.

Būtiski saprast, ka mums kā kritušām būtnēm ir visnotaļ šaurs skatījums uz pasauli, realitāti un to, kā Dievs darbojas pasaulē. Kā varam gribēt izprast visas Dieva rīcības, ja visur, kur pagriežamies, daba atklāj mums nesaprotamus noslēpumus? Galu galā, tikai pēdējo simt piecdesmit, divsimt gadu laikā ārsti atklāja, ka pirms operācijas būtu vēlams mazgāt rokas! Lūk, kādā neziņā esam dzīvojuši. Un, kas zina, laika gaitā varbūt arī atklāsies, kādā neziņā mēs dzīvojam vēl šodien.

Protams, mēs ne vienmēr izprotam Dieva ceļus, bet Jēzus nāca, lai atklātu Dieva patieso būtību (Jāņa 14:9). Kādēļ, ņemot vērā dzīves noslēpumus un neparedzētos pavērsienus, ir tik svarīgi domāt par Kristus raksturu un to, ko Viņš ir atklājis par Dievu un Viņa bezgalīgo mīlestību? Kā zināšanas par Dieva raksturu palīdz nezaudēt ticību un izturēt pārbaudījumus, kas bieži šķiet netaisni un nepelnīti? _

“AMMI”: „MANI ĻAUDIS”

Romiešiem 9:25 Pāvils citē Hozejas 2:23, bet 26.pantā – Hozejas 1:10. Pamatdoma: tā kā Israēla tauta bija pievērsusies svešiem dieviem, Dievs lika Hozejam kā līdzību Viņa attiecībām ar Israēlu rakstīt par „netikli sievu” (Hoz.1:2). Šīs laulības rezultātā dzimušajiem bērniem tika doti vārdi, kas simbolizēja Dieva atraidījumu un sodu elkus pielūdzošajai Israēla tautai. Trešā bērna vārds bija „Lo-Ammi”, kas burtiski nozīmē „jūs neesat Mana tauta” (Hoz.1:9).

Tomēr par spīti visam notiekošajam Hozeja pravietoja, ka pienāks diena, kad Dievs pēc Savas tautas sodīšanas atjaunos viņu labklājību, iznīcinās viltus dievus un noslēgs ar viņiem derību (skat. Hoz.2:11-19). Kad tas notiks, tie, kuri bija „Lo-Ammi” („ne Mana tauta”), kļūs par “Ammi” – „Manu tautu”.

Pāvila laikā „Ammi” bija „ne vien no jūdu, bet arī no pagānu vidus” (Rom.9:24). Tas ir skaidrs un spēcīgs evaņģēlija pasniegšanas veids, jo evaņģēlijs jau no pašiem pirmsākumiem bija paredzēts visai pasaulei. Nav brīnums, ka mēs kā adventisti daļu sava aicinājuma esam aizguvuši no šīs rakstvietas: „Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Atkl.14:6) Arī šodien, tāpat kā Pāvila laikā, tāpat kā senā Israēla dienās, labā glābšanas vēsts jāizplata visā pasaulē.

Izlasiet Rom.9:25-29. (Ievērojiet, cik bieži, runājot par viņa laikā notiekošo, Pāvils citē Veco Derību.) Kāda ir šo rakstvietu pamatdoma? Kāda cerība lasītājiem tiek piedāvāta?

Fakts, ka daži Pāvila radi un paziņas nepieņēma evaņģēlija aicinājumu, viņam sagādāja „lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī” (Rom.9:2). Bet vismaz bija vēl atlikums. Dieva apsolījumi, atšķirībā no cilvēkiem, nepieviļ. Mūsu cerība ir, ka reiz Dieva apsolījumi tiks piepildīti un, ja šos apsolījumus pieņemsim, tie piepildīsies arī mūsos.

Cik bieži Jūs kāds ir pievilis? Cik bieži Jūs esat pieviluši paši sevi un citus? Droši vien biežāk, nekā varat saskaitīt. Kādu mācību iespējams gūt no šādas pieredzes? Kādus secinājumus iespējams izdarīt par to, uz kuru vienīgo varam paļauties? —

KLUPŠANA

„Kas no tā izriet? Pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir panākuši taisnību, proti, ticības doto taisnību. Bet Israēls, kas dzenas pēc taisnības bauslības, to nav piepildījis. Kāpēc gan ne? Tāpēc, ka viņš meklēja taisnību nevis ticībā, bet pašā darbos. Viņš atsities pret piedauzības akmeni.” (Rom.9:30-32) Kāda ir šajā tekstā iekļautā vēsts? Kā mēs varētu šīs konkrētajā laikā un vietā rakstītās vēsts principus attiecināt uz savu dzīvi šodien? Kā varētu izvairīties šodienas apstākļos nepieļaut tādas pašas kļūdas, kādas Israēla tauta pieļāva tolaik? _____

Pāvils saviem laikabiedriem nepārprotami izskaidro, kādēļ viņi palaiž garām, ko Dievs vēlas, lai viņi piedzīvotu; pēc kā viņi patiesībā tiecas, bet nerasniedz.

Interesanti, ka pagāni, kurus Dievs pieņēma, nemaz pēc šādas pieņemšanas netiecās. Evaņģēlija vēstij viņus sasniedzot, tie bija tiekušies pēc savām personīgajām interesēm un mērķiem. Tomēr, aptverot evaņģēlija vērtību, viņi to pieņēma. Dievs viņus pasludināja par taisniem, jo viņi pieņēma Jēzu Kristu kā savu aizvietotāju. Tas bija ticības darbs.

Problēma ar Israēla tautu bija tā, ka viņi paklupa uz „piedauzības akmens” (Rom.9:33). Daži, ne visi (skat. Ap.d.2:41), atteicās pieņemt Jēzu no Nācāretes kā Dieva sūtīto Mesiju. Viņš neatbilda viņu priekšstatiem par Mesiju; līdz ar to, Viņam atnākot, tie uzgriezta Viņam muguru.

Šis nodaļas noslēgumā Pāvils citē citu Vecās Derības tekstu: „Kā rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzības akmeni, klinti, pār kuru jāklūp; bet, kas uz Viņu paļausies, nepaliks kaunā!” (Rom.9:33) Pāvils šajā rakstvietā parāda, cik liela loma glābšanas plānā atvēlēta patiesai ticībai (skat. arī 1.Pēt.2:6-8). Piedauzības akmens? Bet, kas uz Viņu paļausies, nepaliks kaunā? Jā, daudziem Jēzus ir piedauzības jeb klupšanas akmens, bet tiem, kuri Viņu pazīst un mīl, Viņš ir „manas pestīšanas klints patvērums” (Ps.89:26).

Vai Jēzus Jums kādreiz bijis kā piedauzības jeb klupšanas akmens? Kādā veidā? Kā Jūs šādā situācijā nonācāt? Kā no tās izkļūvat un ko iemācījāties, lai, cerams, tāda situācija nekad vairs neatkārtotos? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Lielā Cīņa” izlasiet nodaļu „Vēlākie angļu reformatori” (220.lpp.), grāmatā „SDA Enciklopēdija” izlasiet nodaļu „Ticība un darbi” (530.lpp.), savukārt „SDA Bībeles komentāros” 1099., 1100.lpp.

„Dieva vārdā vienīgā izraudzīšanās ir peronu un tautas izraudzīšana glābšanai. Daudzi lūkojušies uz gala laiku pārliecībā, ka ir izvēlēti saņemt debesu svētlaimi, bet tā nav Bībelē pamatota izvēle. Cilvēks ir izvēlēts tiekties pēc savas pestīšanas ar bailēm un drebēšanu. Viņš ir izvēlēts, lai uzvilktu bruņas un cīnītos labajā ticības cīņā. Viņš ir izvēlēts izmantot Dieva nodrošinātos līdzekļus cīņai pret katru bezdievīgu tieksmi, jo Sātans cīnās, lai iegūtu viņa dvēseli. Viņš ir izvēlēts nodoties lūgšanām, pētīt Svētos Rakstus un izvairīties no krišanas kārdinājumā. Viņš ir izvēlēts vienmēr ticēt. Viņš ir izvēlēts paklausīt katram no Dieva mutes izskanošam vārdam, lai kļūtu ne tikai par klausītāju, bet Dieva darba darītāju. Lūk, kas tiek izredzēts Bībelē.” (Elena Vaita, „Testimonies to Ministers and Gospel Workers”, 453., 454.lpp.)

„Neviens aprobežots prāts nevar pilnīgi izprast Bezgalīgā raksturu un Viņa darbus. Pētīdami mēs nevaram izdibināt Dievu. Šai svētajai būtnei ir jāpaliek ietērtai noslēpumā – gan visspēcīgākajiem un visattīstītākajiem gariem, gan vājākiem un neizglītotākiem. Lai gan ‘padebesis un krēslība ir ap Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa godības krēsla stiprums’ (Ps.97:2). Mēs tik daudz varam izprast Viņa rīcību ar mums, lai atzītu bezgalīgu žēlastību, kas savienota ar bezgalīgu spēku. Mēs no Viņa nodomiem varam izprast tik daudz, cik tālu sniedzas mūsu saprašana; pāri par to mēs varam tikai uzticēties rokai, kas ir visspēcīga, un sirdij, kas ir mīlestības pilna.” (Elena Vaita, „Audzinašana”, 175.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Daži kristieši māca, ka pat pirms mūsu piedzimšanas Dievs dažus no mums izvēlējies glābšanai, bet citus – pazudināšanai. Viņi māca – ja, piemēram, Jūs esat viens no tiem, kurus Dievs Savā lielajā mīlestībā un gudrībā izraudzījis pazudināšanai, tad neatkarīgi no Jūsu gribas esat nolemts mūžīgai pazušāšanai, kas, pēc daudzu domām, nozīmē mūžīgu degšanu elles ugunīs. Citiem vārdiem sakot, daļa, neatkarīgi no savas izvēles, esot Dieva izredzēti šajā dzīvē dzīvot bez glābjošām attiecībām ar Jēzu, bet nākamajā dzīvē mūžīgi degt elles ugunī. Kas šajā priekšstatā šķiet nepareizs? Kā šis priekšstats ir pretrunā ar mūsu šīs tēmas izpratni?

2. Kādas paralēles šodienas Adventistu draudzē Jūs saskatāt ar senās Israēla tautas lomu tolaik? Kas ir līdzīgs, kas atšķirīgs? Vai mums klājas sliktāk? Pamatojiet savas atbildes.